

Ο ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ

Ὁρισμένως, πειὸ μελαγχολική, ἀλλὰ καὶ πειὸ χαροπὴ ἡμέρα ἀπὸ τὴν πρώτην τοῦ ἔτους δὲν ὑπάρχει, ἴσως διότι οὐδεμία ἄλλη συνδέεται ἔσον αὐτὴ μὲ τὸ παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον. Καὶ ὅμως εἶνε δικαία τοιαύτη διάκρισις; Κάθε ἡμέρα τοῦ ἔτους ἔχει χθὲς καὶ αὔριον, αἱ δὲ χωρίζουσαι αὐτὰς μεταξὺ των ὥραι δὲν εἶναι μακρότεραι τῶν ἄλλων ὥρῶν.

Καὶ ὅμως εἰς κάθε ἄτομον ἐπικρατεῖ ἐνδομύχως τὸ συναίσθημα μεγάλου χωρισμοῦ, γιγαντιαίου ἄλματος πρὸς τὰ ἔμπρός.

Αἱ νωπότεραι ἀναμνήσεις, μόλις πρὸ ἑβδομάδος χρονολογούμεναι, ἴσως καὶ χθεσινὰ ἀκόμη, φαίνονται πλέον σκοτιζόμεναι ὀπισθεν πυκνῶν πέπλων ὁμίχλης. Ἡ ἀναπόλησις των ὁμοιάζει πρὸς ἐπανάληψιν ἀναγνώσεως βιβλίου, τὸ ὅποσον πρόκειται τὸ ἴδιον βράδῳ νὰ ἐπιστραφῇ εἰς τὸν δανείσαντα. Παρέρχεται τις τὰς σελίδας, αἱ ὅποσαι δὲν τοῦ ἤρεσαν, προσελκύει μὲ περισσοτέραν εὐχαρίστησιν καὶ προσοχὴν τὰ βλέμματά του ἐπ' ἐκείνων ποῦ τὸν ἔθελξαν. Ποθεῖ τὴν συνέχειαν τῶν τελευταίων, ἐνῆ ἑλπίζει, ὅτι αἱ πρώται δὲν θὰ ἐπαναληφθοῦν.

Καὶ ὅμως ἡ ἔξις ἔπρεπε πλέον νὰ ἔχη ἀποτελέσει πείραν. Διὰ τῆς μεταπτώσεως ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος ἔπρεπε νὰ ἔχωμεν ἐννοήσῃ, ὅτι εἰς τὸ σύνολον τῶν δώδεκα μηνῶν περιλαμβάνεται ὁ αὐτὸς ἀριθμὸς χαρῶν καὶ λυπῶν, ἡδονῶν καὶ πικριῶν, ἐλπίδων καὶ ἀπογοητεύσεων.

*
* *

Γυρίζει ἡ σφαῖρα μὲ κανονικότητα ρολίνας ὅπως εἰς αὐτήν, οὕτω καὶ εἰς ἐκείνην ὑπάρχει μιῦρον καὶ κόκκινον, καὶ μετὰ πάροδον ἄλλοτε ἄλλου χρονικοῦ διαστήματος παρατηρεῖται ὅτι ὅλοι αἱ ἀριθμοὶ βγῆκαν ἴδιαις φοραῖς.

Περὶ τούτου ἀκόμη περισσότερο πείθεται κανεὶς, ρίπτων βλέμμα εἰς τοὺς ἐτησίους ἀπολογισμοὺς τῶν εὐμενῶν καὶ δυσμενῶν

καθολικῶν γεγονότων, με ἐξαγόμενον τὸ ἰσοσκελές, τὴν παρήγορον αὐτὴν ὑπεκφυγὴν τῶν κλονισμῶν. Ἀκόμη καὶ τὴν μοναδικὴν ἐκείνην τῆς ἱστορίας περίοδον τῶν ἑπτὰ παχειῶν ἀγελάδων διεδέχθη ἀμέσως ἑπταετία ἀγελάδων ἰσχνῶν, ἰσοφαρίσασα με τρομακτικὴν ἀκρίθειαν τὴν πρώτην.

Τὸ καλλίτερον ἄρα μέσον μας συνίσταται εἰς τὴν διευθέτησιν κατὰ τοιοῦτον τρόπον τοῦ ἀπολογισμοῦ τῶν χαρῶν καὶ τῶν λυπῶν μας, ὥστε πάντοτε νὰ μᾶς ἀπομένῃ ἐνθαρρυντικὸν περίσσευμα. Γνωρίζομεν ἄλλως τε ἄρκετὰ καλά, ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ἔλθῃ τὸ ἰδεῶδες ἔτος, ἀλλὰ ἡ ζωὴ μας περνᾷ με τὴν προσδοκίαν του καὶ κάθε πρωτοχρονιὰ μᾶς τὸ φέρνει . . . μόνον εἰς τὰς εὐχὰς της.

Αὔριον! ὑπόσχεται ἡ Εἰμαρμένη, θὰ ἔλθῃ καὶ εὐτυχία.

Καὶ ὁ κόσμος μειδιᾷ με πεποίθησιν πρὸς κάθε νέον χιλιεστὸν προστιθέμενον εἰς τὴν ἀπὸ Χριστοῦ χρονολογικὴν ἀριθμῆσιν.

*
* *

Πάντοτε ἐορτάζομεν τὴν ἔλευσιν τοῦ νέου ἔτους. Μετὰ τὰ συμφοροντολογικὰ μας ἔμφυτα, τὸ περιβάλλομεν διὰ κολακειῶν καὶ σπεύδομεν ν' ἀποκαλύψωμεν ἐκ τῶν προτέρων κατὰ σωροὺς τὰς ἀρετὰς του.

Διατὶ ὄχι ἄλλως τε; Μήπως δὲν πρόκειται νὰ βασιλεύσῃ δώδεκα μῆνας, κατὰ τοὺς ὁποίους καθ' ἑκάστην στενῶς θὰ ἐπικοινωνοῦμεν μαζί του; Τὸ προκάτοχόν του, παρελθὸν πλέον, εἶναι ἀνίσχυρον καὶ δὲν τοῦ φειδόμεθα ἐπικρίσεων καὶ περιφρονήσεως. Καὶ ἐν τούτοις δὲν εἶναι τόσον φρόνιμον αὐτὸ ἐκ μέρους μας, διότι, ἐνῶ γνωρίζομεν τί χάνομεν, δὲν δυνάμεθα νὰ προγνωρίσωμεν τί θὰ ἔχωμεν.

Ἄλλως τε, μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ὑπῆρξε τόσον ἄχαρι πρὸς ἡμᾶς. Ἐπεζήσαμεν καὶ αὐτὸ εἶναι κάπως σημαντικὸν διὰ τὴν ζωὴν!

Τὸ περιβάλλον πυκνὸν εἰς ἀσθενείας καὶ μάστιγας δύναται νὰ προκαλέσῃ παραβολὴν τῆς ὑπάρξεως πρὸς μάχην. Καὶ εἶναι ἄρκετὰ εὐχάριστον ἔτι ἡδυνήθημεν πάλιν νὰ εὐρεθῶμεν εἰς τὰς ἐργασίας

μας ὡς πρὶν γηραιότεροι μὲν τοῦ ἐκπνεύσαντος ἔτους, ἀλλὰ καὶ ἔτοιμοι διὰ τὸν νέον ἀγῶνα.

Πόσοι κατὰ τὸ ἔτος αὐτὸ δὲν ἔμειναν εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου!
Πόσοι ἐξηφανίσθησαν ἀπὸ τὴν ζωὴν!

*
**

Καὶ νὰ ἡ μεγάλη μελαγχολία τῆς ἡμέρας:

Γίνεται ὁ ἀπολογισμὸς τῶν ἀπωλειῶν. Τὸ βλέμμα, μὲ τὴν ἀναπόλησιν τῆς περυσινῆς πρωτοχρονιάς, ἀναζητεῖ γύρω του πρόσωπα τοῦ δὲν τὰ εὔρισκε: πλέον. Ὁ Α εἰς τὸν ὁποῖον πέρυσι τὴν αὐτὴν ἡμέραν ηὐχθήθημεν «Εὐτυχὲς τὸ νέον ἔτος», δὲν κατώρθωσεν οὔτε τὴν πρώτην τριμηνίαν νὰ διέλθῃ.

Καὶ ἀκόμα: ὁ Β, ὅλος ὑγεία καὶ χαρὰ, εἰς τὸν ὁποῖον ηὐχθήθημεν εὐτυχίαν καὶ μακροβιότητα, δὲν ἠμπόρεσε νὰ παρακολουθήσῃ τὸν συρμὸν τῆς ζωῆς.

Λέγουν πῶς οἱ νεκροὶ προχωροῦν τρέχοντες, ἀλλὰ φαίνεται πῶς οἱ ζῶντες τοὺς παρακολουθοῦν κατὰ πόδας. Περνοῦν καὶ αὐτοὶ χωρὶς νὰ σταματοῦν κἂν ἐμπρὸς εἰς τὰς ἀθλιότητας τῆς ζωῆς καὶ μάλιστα τῆς ζωῆς τῶν ἄλλων. Μία ἀνάμνησις μόνον τοῦ παρελθόντος τοὺς συνοδεύει εἰς τὴν ταχύπουν πρὸς τὸ μέλλον πορείαν των.

*
**

Μετεβλήθη ὁ τελευταῖος ἀριθμὸς τῆς χρονολογίας· δὲν ἀπαιτεῖται περισσότερον διὰ νὰ σκεφθῶμεν, ὅτι ὅλα μετεβλήθησαν μὲ αὐτὴν.

Τὸ πρῶτ' τῆς πρωτοχρονιάς ὁμοιάζομεν μὲ ἀνθρώπους ἀναχωροῦντας διὰ ταξεῖδι.

Εἰς τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεως ὁ μέλλων νὰ ταξειδεύσῃ ἔχει μυρίας ἀσχολίας, μυρίας φροντίδας. Ἔχει ἀκόμη νὰ ἰδῇ εἴκοσι πρόσωπα, νὰ τελειώσῃ πενήντα ὑποθέσεις. Ἐλησιμόνησε νὰ γράψῃ γράμματα, νὰ κάμῃ σπουδαίας συστάσεις. Δὲν γνωρίζει πλέον πῶς θὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν λαδύρινθον.

Ἄλλὰ νὰ! τὸ τραῖνο σφυρίζει, ἀναχωρεῖ καὶ ὁ ταξειδιώτης πηδᾷ εἰς τὸ βαγόνι.

Μετά τινος συστροφάς τῶν τροχῶν αἰσθάνεται ἡρεμώτερον ἑαυτόν· ὅτι ἔγινε, ἔγινε. Τίποτε δὲν εἰμπορεῖ πλέον. Τὸ τραῖνο δὲν ἠδ' ἔσταματαῦσε.

Καὶ τότε δὲν σκέπτεται πλέον· ξεχνᾷ τὰς φροντίδας καὶ τὰς στενοχωρίας, ἀγεται καὶ φέρεται ὀπισθεν τῆς ἔλξεως τοῦ νέου, τοῦ θελγήτρου τοῦ ἀγνώστου. Παρατηρεῖ τοπία, ἀναγινώσκει, κοιμᾶται. Μὲ τὴν αὐτὴν ψυχολογικὴν κατάστασιν ὑποδεχόμεθα κάθε νέον ἔτος.

*
* *

Κάθε πόλις τὴν ἡμέραν ἐκείνην παρουσιάζει ἰδιάζουσαν ὄψιν, καθεὶς ἀρχίζει νὰ τρέφεται μὲ νέας ἐλπίδας, νέα ὄνειρα.

Ἄλλως τε μᾶς κυριεῖει καὶ ἡ ἀγαθοπιστία· δὲν ἀφίνομεν τὸ παιδάκι νὰ κλάψῃ γιὰ νὰ μὴ κλαίῃ ὅλον τὸν χρόνον καὶ ἐξ ὑποβολῆς τὸ πιστεύομεν καὶ οἱ ἴδιοι.

Δι' αὐτὸ τὴν ἡμέραν αὐτὴν εἴμεθα ἐξαιρετικῶς φιλαλλοὶ, φιλάδελφοι.

Ὅλο καλὰ λόγια, εὐχαί, χειραψίαι, περιπτύξεις.

Καὶ εἶναι παράδοξον πῶς ἡ ἀτμοσφαῖρα αὐτὴ τῆς εὐτυχίας δὲν συμπυκνοῦται, δὲν καθίσταται διαρκής.

Ἀθήναι

Ρ. Σ. ΠΑΡΙΣΗΣ

